

Κοντά 40 χρόνια στη ζωγραφική ή, με τη ζωγραφική, ο Γιώργος Απότσος, αρχιτέκτονας ελεύθερος επαγγελματίας και μέλος της Διοικούσας του ΤΕΕ/ΤΚΜ, παρουσίασε τη δουλειά της τελευταίας 4ετίας σε ατομική έκθεση στη γκαλερί EmfF@sis. Με την ευκαιρία αυτή, το «Τεχνογράφημα» παρουσιάζει το ζωγράφο Γιώργο Απότσο, σε μία φάση της καλλιτεχνικής του πορείας που δηλώνει έτοιμος να ασχοληθεί με τη γλυπτική και τις όποιες προκλήσεις-τεχνικές, αισθητικές, εκφραστικές,- το δημιουργικό 'παιχνίδι' με τα υλικά του αποκαλύπτει.

Η σχέση με τη ζωγραφική για το Γιώργο Απότσο, αρχίζει πριν το Πολυτεχνείο. Από το Γυμνάσιο ακόμη, 15-16 χρονών, κάνει τα πρώτα σχέδια με σινική μελάνη, προσπαθεί με κοινές λαδομπογιές, ψάχνει να βρει απαντήσεις σε ερωτήματα στη γκαλερί του Γραμματικάκη και σιγά – σιγά αρχίζει να ζωγραφίζει προσωπογραφίες κι' άλλα θέματα, κάποτε μάλιστα κατά παραγγελία, κάτι που του εξασφάλιζε χαρτζιλίκι στα φοιτητικά χρόνια, στα χρόνια επίμονης δουλειάς, πάμπολλων πειραματισμών αλλά και νέων οριζόντων.

Οι σπουδές στο Αριστοτέλειο, στην Αρχιτεκτονική, πώς επηρεάζουν την εικαστική σας δημιουργία;

«Η επίδραση ήταν πολύ μεγάλη, μέσα από το μάθημα της Ζωγραφικής αλλά κυρίως με το μάθημα της Πλαστικής, όπου η χρήση υλικών ήταν ελεύθερη, τα θέματα ήταν κατεξοχήν καλλιτεχνικά και χωρίς στενούς περιορισμούς έτσι, που εί-

οι εγκαταστάσεις. Με τις κατασκευές δεν ασχολήθηκε για καθαρά τεχνικούς λόγους, απαιτούνται άλλοι χώροι, εργαστήρια.

Υπάρχει όμως κάτι που ιδιαίτερα με ενδιαφέρει και είναι η γλυπτική, χρησιμοποιώντας πάλι διάφορα υλικά, όχι μόνο σίδερο, ίσως και χώμα, ίσως κάνοντας και σύνθετη χρήση υλικών. Η γλυπτική δίνει ακόμη μεγαλύτερα περιθώρια χρήσης υλι-

λων αλλαγών σε θεματολογία ή τεχνικές. Αυτό που έχει αλλάξει αφορά τον τρόπο που προσεγγίζω τα ερεθίσματα, είμαι πιο αυστηρός, τα ερεθίσματα περνάνε από περισσότερα φίλτρα. Δεν αφήνομαι στην αφέλεια του αυθορμητισμού και στο πως αυτή άλλοτε εκφραζόταν πάνω στο μουσαμά».

Γιατί κυρίως τοπία και νεκρές φύσεις; Για ποιο λόγο δουλεύετε συνέχεια στα συγκεκριμένα θέματα;

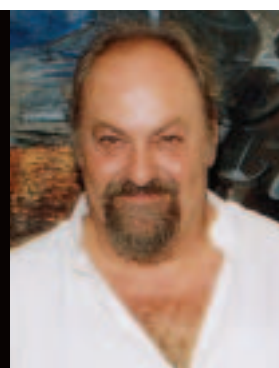
«Τα αγαπημένα μου θέματα ήταν πάντοτε τοπία και νεκρές φύσεις, συνθέσεις αφηρημένες. Αυτά τα θέματα τα βρίσκω πιο συγγενικά και με την Αρχιτεκτονική. Θα έλεγα ότι στα έργα μου υπάρχουν συγκροτημένες δομές και σε αυτό η Αρχιτεκτονική με επηρεάζει. Η ζωγραφική με απελευθερώνει από την υποχρεωτική δομική οργάνωση του χώρου και του αντικειμένου που χειρίζεσαι, αλλά παρά ταύτα η Αρχιτεκτονική αφήνει την επίδρασή της στη ζωγραφική μου».

Υπάρχει κάποια ιδιαίτερη σημασία σε στοιχεία που επανέρχονται, όπως το φεγγάρι, ξυλαράκια, ο τρόπος χρήσης του οριζόντα;

ΓΙΩΡΓΟΣ ΑΠΟΤΣΟΣ

Η τέχνη είναι ένας κύκλος ατέρμονης αναζήτησης

χαμε όλη τη δυνατότητα αβίαστης έκφρασης. Υπεύθυνος για τα μαθήματα αυτά ήταν ο Νίκος Σαχίνης, τον οποίο πάντοτε τον μνημονεύω για τις κατευθύνσεις που μου έδωσε.

Παράλληλα με τη Σχολή, δούλευα μόνος μου, πάνω στους μεγάλους ζωγράφους, για να εξοικειωθώ με τις τεχνικές τους, να καταλάβω τις διαφορετικές σχολές.

Το 1975, μαζί με άλλους 6 φοιτητές και το Γιώργο Λαζόγκα που τότε ήταν βοηθός στην Αρχιτεκτονική, συμμετέχω στην πρώτη έκθεση, που έγινε στο Γαλλικό Ινστιτούτο και είχε τίτλο «Ταυτότητα».

Να σημειωθεί ότι ο Γιώργος Απότσος, από το 1975 ως σήμερα, έχει λάβει μέρος σε τουλάχιστον 50 ομαδικές εκθέσεις ενώ έχει κάνει και τέσσερις ατομικές. Έργα του βρίσκονται ιδιωτικές και δημόσιες συλλογές όπως Δημοτική Πινακοθήκη Θεσσαλονίκης, Εταιρεία Μακεδονικών Σπουδών, Τελλόγλειο Ίδρυμα, ΤΕΕ, Μακεδονικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης, Κρατικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης.

Σε αυτά τα χρόνια που μεσολάβησαν, το δημιουργικό ενδιαφέρον το μονοπωλεί η ζωγραφική; Υπάρχει κάτι με το οποίο θα θέλατε να ασχοληθείτε; Κάνοντας χρήση τόσων υλικών, πως δεν ασχοληθήκατε και με κατασκευές;

«Έμεινα, μένω στη ζωγραφική, στις δύο διαστάσεις. Σε μερικά έργα υπάρχει και η τρίτη διάσταση, αλλά με την έννοια του επίτοιχου, του ανάγλυφου και πάντοτε μικροδιάστατου. Δεν έχω αισθανθεί την ανάγκη να περάσω σε τρόπους έκφρασης, πιο σύγχρονους ας πούμε, όπως είναι

κών απ' ότι η ζωγραφική. Το μέταλλο για παράδειγμα έχει πολλές δυνατότητες, αλλά με τα χυτά δεν θα μπορούσα να ασχοληθώ».

Τι οδηγεί στην επιλογή της συγκεκριμένης θεματογραφίας, αυτών των ονειρικών τοπίων, όπως και στη χρήση των ποικίλων υλικών πάνω στο μουσαμά; Σε αυτά τα πολλά χρόνια δημιουργίας η τεχνική και η θεματολογία έχει αλλάξει, σε τι και γιατί;

«Αυτό που με τράβηξε περισσότερο ήταν γενικά η αφηρημένη ζωγραφική, αλλά και ο σουρεαλισμός του Νταλί που συνδύαζε την απεικόνιση του πραγματικού με το φανταστικό, επεμβαίνοντας στην πραγματικότητα και καταργώντας τους φυσικούς νόμους.

Στις δικές μου επιλογές καθοριστικό παράγοντα έπαιξε η μελέτη της ιστορίας της Τέχνης στον 20ο αιώνα, τα κινήματα της σύγχρονης τέχνης, όπως και ο ελεύθερος τρόπος που πειραματίστηκα στα αφηρημένα θέματα πλαστικής, στα χρόνια του Πανεπιστημίου. Η σχέση ζωγραφικής και πλαστικής. Κατά καιρούς δέχθηκα συγκινησιακές φορτίσεις από την επαφή με διάφορα υλικά και τη χρήση τους, τα οποία αυτά καθαυτά, αν και δεν καθορίζουν την ίδια τη ζωγραφική μου, την επηρεάζουν μετά από την επεξεργασία στην οποία τα υποβάλλω. Υπάρχει μία σχέση με τα υλικά αυτά, τα παλιά, τα πεταμένα, άλλοτε από μέταλλο, ξύλο, γυαλί, κομμάτια από καθημερινά αντικείμενα.

Σε όλα τα χρόνια της δουλειάς μου, θα έλεγα ότι κυριαρχούν τα ίδια στοιχεία. Δεν υπάρχουν περιόδοι στη δουλειά μου, με την έννοια των μεγάλων

«Το φεγγαράκι όπως επίσης κάποια διακριτά ξυλαράκια βαμμένα δίχρωμα, μολυβάκια, πινέλα, παίζουν το ρόλο της παγίδας. Είναι κάτι σαν οδηγοί και μαγνήτες, ελπίζω, για να προσελκύουν το μάτι σε ένα έργο αφηρημένης τέχνης. Ο τρόπος που χρησιμοποιούνται τα υλικά και τα στοιχεία αυτά, δημιουργεί ένα περιβάλλον που βοηθάει στην ανάγνωσή του έργου. Ένας άλλος λόγος είναι ότι επισημαίνουν κάπως το χώρο, βοηθούν στη δημιουργία ισορροπίας στα επίπεδα που υπάρχουν μέσα στο πίνακα».

Στην σύγχρονη ελληνική εικαστική δημιουργία θα δίνετε τοπικό προσδιορισμό;

«Όχι, αυτά είναι μάλλον για τους κριτικούς. Θα έλεγα μάλιστα ότι με τα σύγχρονα μέσα επικοινωνίας των ανθρώπων, τη ταχύτερη ανταλλαγή ιδεών, μεταφορά ερεθισμάτων, υπάρχει μεγάλη και γρήγορη διάχυση στον τρόπο που η τέχνη λειτουργεί. Αν και η τέχνη πάντα ήταν μία παγκόσμια γλώσσα επικοινωνίας, βλέπουμε ότι γεωγραφικά αλλά και σε επίπεδο αντιλήψεων, δεν υπάρχουν περιορισμοί στην εικαστική δημιουργία και στο τι θεωρείται ως τέχνη. Οι αντιλήψεις έχουν αλλάξει πολύ. Υπάρχει η τάση να στήνουν εγκαταστάσεις, να χρησιμοποιούν τη νέα τεχνολογία π.χ. video art, έργα με τη χρήση φωτισμού, το black light, pop art με ισχυρά πρωτότυπα εικαστικά εργαλεία.

Η τέχνη έχει γίνει πιο τολμηρή, αφήνεται σε μία ευρηματικότητα η οποία εμπνέει και άλλους χώρους δημιουργίας που αντλούν από αυτή ερεθίσματα, όπως γίνεται συχνά πια με τη διαφήμιση.

συνέχεια στη σελίδα 18